

Kırık Kalemler

– Halit Durucan · 05 Kasım 2024

KIRIK KALEM

Bir yaşlı adam var işte tam orada,
Vefasızlığın tüm yükü iki omzunda,
Anılarını yazıyor işte tam şurada,
Kırılıyor kalemi, sözleri çaresiz.

Titreyen elleri bir kutucuk açıyor,
Kırılan kalemini yavaşça sıralıyor,
Yeni bir öykü yazacak baka kalıyor,
Kırılıyor kalemi, duyguları mahcup.

Fırtınaya kapılmış hoyrat duyguları,
Boş bakan gözlere sessiz aynaları,
Maşuka darılmış gizemli hatıraları,
Kırılıyor kalemi, hatıraları yorgun.

Bir deniz esintisi gezindi yüreğinde,
Dalgalara yenik düştü kolu küreğinde,

Bir seda işitiyor rüzgârların eşliğinde,
Kırılıyor kalemi, dalgalarda yorgun.

Vefasızlığa isyandı onu buraya atan,
Menfaati uğruna bir kalemde satan,
Zevk-i sefayı hayatın rengine katan,
Kırılıyor kalemi, vefasızlık pek yaman.

Gözyaşı mürekkep, müjgâni kalem,
Rüzgâra ekledi sevdiğine bir selam,
Ümidi kalmasa da yazmaya devam,
Kırılıyor kalemi, gözyaşı mürekkep.

Hüznünü ekiyordu gönül bahçesinde,
Freyzalar açıyordu hayalin köşesinde,
Gözyaşı yağmurdu melankoli düşlerinde,
Kırılıyor kalemi, freyzalar küskün.

Mehpâreyi çıkardı bir öptü bir kokladı,
Titreyen elleriyle iki yüzünü okşadı,
Yüreğinin üstünde severek sakladı,
Kırılıyor kalemi, yüzünde elem çizgisi.

Hasreti ses oldu düştü birden diline,
Kahpe felek vuruyor yazmasın eline,
Maşukunun aşk yükü binmiş beline,
Kırılıyor kalemi, sessiz gecelerde,